

Požehnanie

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
<u>Stanislav Hoferek</u>	<u>Greenie knižnica</u>	<u>CC-BY-NC-ND</u>	<u>Prvé (2021)</u>	<u>Eva Kara Pífková</u>

O knihe

Požehnanie, priamo z najvyšších miest. Po masívnej bitke pri Sivom vrchu sa zmenilo naozaj všeličo. Obrovské straty na živote priniesli zaujímavé požehnanie. Z piatich detí sa narodí štyria chlapci a len jedno dievča. To spôsobí zvláštnosti v celom svete. Pre koho je to požehnanie a pre koho prekliatie? Kto bude kde chýbať a čo bude znamenať bohatstvo a sloboda v tomto svete? A bude môcť spolu byť dvojica mladých ľudí, alebo sa to jednoducho pre meniacu sa spoločnosť neoplatí? Dokáže obyčajný syn pisára a jeho na prvý pohľad obyčajná priateľka zažiť aj niečo iné ako prenasledovanie?

Príbeh s týmto menom sa začína 3 generácie po príbehu nesúcom meno Mesačná dýka a 10 generácií po udalostiach z románovej série Prekliatie temných elfov.

1. kapitola: Boh

Dvojica mladých ľudí odpočíva pod starým dubom, neďaleko od dediny. Len oni dvaja. Držia sa za ruky a sedia tak, aby mohli pri najbližšom šume rýchlo vstať a utekať preč. Vedia, že ich nemôže nikto vidieť, pretože následky by boli katastrofálne pre obidvoch.

Zvlášť Monna má strach. Je tým netypickým členom spoločnosti, ktorý je tak na okraji, ako i v centre diania. Zvláštna kombinácia pre mladých, zatiaľ čo pre starších je to niečo úplne bežné. Možno by to bolo niečo celkom obyčajné aj pre ňu, nebyť jej talentu a priateľov. Alebo skôr jedného jediného priateľa, s ktorým sa drží za ruku, hoci mimoriadne riskuje. Monna je žena. A byť ženou je požehnaním i prekliatím. Vzhľadom na jedno konkrétne požehnanie je však byť ženou v podstate jedno prekliatie za druhým. A ako to už býva, kým niečo väčšine vyhovuje, tak sa s tým nič nemení. Kto by sa stále staval proti väčšine?

Kadar, ktorý sa snaží byť Monne čo najbližšie, zneužil svoje postavenie. Ako syn pisára vie čítať, ale i hľadať skryté myšlienky medzi riadkami. Pozná príbehy a najrôznejšie zápisy, a to nielen to, čo je úplne verejné. Celý jeho otec, i keď o otca prišiel už dávno. Vojna. Ako to už býva. A v svete mužov je vojna ďalším prekliatím i požehnaním zároveň.

„Napadlo ti, Monna, aké to muselo byť kedysi?“

„Čo konkrétne myslíš?“

„Aké to bolo pred požehnaním? Predtým, ako sa všetko zmenilo?“

„Myslím na to často. A som rada, že sa mám s kým o tom porozprávať. Stále mám strach.“

„Strach je dôležitý, lebo tam, kde je strach, nie je potrebná pravda. A je ľahšie šíriť strach ako hovoriť pravdu.“

„Ty to máš lepšie, keď si muž. Keby som sa aj ja narodila ako muž, mohla by som robiť toľko vecí. Mala by som oveľa viac možností. Ale som čo som.“

„Keby si bola muž, tak by to nebol ideál. Nemohla by si si nájsť ženu, lebo všetky sú už dávno obsadené. Už niekomu patria a ty s tým nič neurobíš. A aj keby si robila nemožné,

musela by si byť s ľuďmi, ktorým nerozumieš, len preto, aby bolo všetko v poriadku, podľa zákonov.“

„Povedz mi ešte raz o tom požehnaní. Prosím.“

„Ako chceš. Ale čo chceš počuť? Je to veľmi jednoduché. Boh zahlásil, že z piatich detí budú štyria chlapci. Svet bude mať viac majstrov, bojovníkov a viac ľudí, ktorí dokážu pracovať.“

„Aj ženy môžu pracovať.“

„Áno, môžu. Ale nemôžu pracovať na tom, na čom sami chcú. Ani bojovať.“

„Ale ja mám dve ruky.“

„To viem. Ale sú ľudia, ktorí to ešte stále nevedia, nevidia alebo nedokážu pochopiť.“

„Prečo štyria z piatich?“

„To neviem. Ale viem, že troch z piatich čaká samota. To je veľké číslo.“

„Nemám rada toho Boha. Nemám a nikdy nebudem mať.“

„Ani ja. Ale snažím sa ho pochopiť. Rozmýšľal som nad tým a prišiel som na niečo zaujímavé.“

„Na čo?“

„Čítal som o bitke pri Sivom brode. Najkrvavejšia bitka v dejinách. Kniha, na ktorej pracoval môj otec. Zapisoval čo mu iní diktovali, tak to môže byť trochu prehnané. Ohromné armády zo severu sa zrazili s najväčšou armádou z juhu. Znie to zvláštno, dokonca som uvažoval, či to nie je celé vymyslené. Každopádne, ak je pravda čo je v textoch, že z milióna bojovníkov na každej strane ostalo len pár jednotlivcov, ktorí zaspali v plnej zbroji na bojisku od vyčerpania a do rána pomreli, tak to bol veľký úder pre všetkých. Pre celé ľudstvo.“

„Zomreli vojaci. To sa vo vojnách stáva.“

„Ale zomreli nielen tí, ktorí od detstva vedeli ovládať meč. Po vojne chýbali remeselníci, stavbári, rybári aj všetci, čo pracujú na poliach či v baniach. Chýbali drobní obchodníci, šľachtici či vzdelaní učitelia. Skrátka muži. Padlo priveľa mužov a ostalo priveľa vdov. Podľa zápisov sa objavil Boh a zahlásil, že bojovníci padli hrdinskou smrťou a všetci pôjdu do lepších miest. Všimol si, že skoro žiadni muži neostali a rozhodol sa, že udelí všetkým požehnanie. Štyri z piatich detí budú nieť

mužské pohlavie a keď znovu prídu vojny, ostane dost mužov na to, aby mohlo ľudstvo prežiť.“

„Čo si o tom myslíš ty?“

„Do vojny idú všetci. Ak má jedna armáda milión, tak aj druhá musí mať milión vojakov, aby mohla zvíťaziť. A ak jedna armáda povolá všetkých, druhá musí urobiť to isté. Inak prehrá. A je jedno, koľko je mužov, kým sa nenájde dost tých, ktorí nezahľasia, že je aj iné riešenie. Kedysi dávno riešili diplomaciu ženy, ale teraz to tak nie je. Asi je jednoduchšie zohnať veľa chlapov ako počúvať jednu rozumnú ženu.“

„Kadar, môj milovaný. Ja som tak rada, že ťa mám. O tomto všetkom som tak nepremýšľala, ale som rada, že viem pravdu.“

„Nie celú pravdu. Ani ja neviem celú pravdu, Monna. Ale jedno viem. Každé požehnanie sa môže zmeniť na prekliatie. Pozri sa na nás dvoch. Ty sa zanedlho vydávaš za niekoho, koho si ešte ani nevidela. Ja ostanem sám a budem sa musieť zúčastniť na práci s ľuďmi, ktorých nechápem, a budem musieť bojovať za niečo, čomu chápem ešte menej.“

Kým sa dvojica rozpráva, prichádza k nim starší človek, Kadarov príbuzný, ktorý má tú najzvláštnejšiu úlohu na svete. Jeho úlohou je strážiť mravy u žien a mužov v mladom veku. Dávať pozor na to, aby nešli proti systému, nič nezákonné nevymýšľali a aby boli schopní poslúchať každý rozkaz. Žiadna hrozba, dobre vie o ich romániku. Ale aj on musí byť ostražitý. Keby niekto videl, že nerobí správne svoju úlohu, dostal by veľký trest.

„Kadar, mám zlú správu. Prichádzajú. Rýchlo sa schovajte. Idú rytieri, je ich aspoň šesť.“

„Ďakujem, Ventul. Ale kde sa tu môžem schovať? Myslíš, že budú všetko prehľadávať?“

„Určite. Monna, ty sa skús ukryť za krabicami s kapustou. Ale rýchlo! Kadar, ty buď pri mne, budeme sa učiť šermovať. Vždy sa hodí mať pri sebe zbraň, keď nevieš, čo sa môže stať.“

„Najskôr ju schováme. Našťastie nie je žiadny obor a zmesť sa aj do menších priestorov.“

„Ďakujem, Kadar. Ešte nezabudni spomenúť, že mám obyčajné hnedé vlasy, ktoré nie sú vôbec zaujímavé.“

„A krásne očká, ktorými budeš nakúkať spoza kapusty. Podme, rýchlo!“

Monna uteká, ale snaží sa pri tom robiť čo najmenej hlbokých stôp. Kadar jej pomáha schovať sa a presúva kapustu tak, aby sa za ňu mohol schovať jeden človek. Nezdržiava sa ničím a namiesto bozku ide rýchlo po tréningový meč.

2. kapitola: Služba

Kadar ukazuje svoje umenie práce s tréningovým mečom. Jeho príbuzní sú možno trochu viac ľudskí ako zvyšok, ale v týchto časoch ani on sám nevie, čo všetko môže očakávať.

„To je nám prekvapenie, vítam vás tu.“

Rytieri zoskakujú z koní a len málo si všimajú staršieho človeka, držiaceho meč. Viac, ako on, ich zaujíma chlapec.

„Ty si Kadar, však?“

„Som. A učím sa narábať s mečom. Už mi to aj celkom ide.“

„Môj pán ťa chce mať pri sebe.“

„A to si mám zbalit' veci a ísť? Môj výcvik nie je dokončený a je toho ešte veľa, čo neviem.“

„Ideš okamžite!“

Veliteľ rytierov vyťahuje povrazy a už nechce počuť ani slovo. Nepomáha nič, ani krik či pokus o aktívnu obranu s tréningovým mečom. Ventul sa bráni, ale nedokáže odrážať takú presilu a padá na zem. Kadar, ktorý nikdy nebol bojovník, sa snaží zo všetkých síl, ale rýchlo ho zväzujú do mocných povrazov a odnášajú cvalom preč z tohto miesta.

„Prečo ste ho zabili? Nič vám neurobil. Ani ja som vám nič neurobil. Tak prečo?“

„Môj pán ťa chce. To je všetko. Niekto chce mladé slečinky, niekto junákov ako ty, čo sa ešte nemusia často holiť. Budeš ho poslúchať a ja dostanem zaplatené.“

„Poznám mocných ľudí. Toto vám neprejde.“

„Mocných ľudí pozná každý. Ja slúžim ešte mocnejším. Máš šťastie, že môj pán nechce, aby som ti ozdobil telo modrinami. Určite má s tebou nejaké veľkolepé plány. Budeš pre neho nahý tancovať celú noc. Alebo niečo podobné. Možno dostaneš slobodu, až sa ťa nabaží. Alebo ak zomrie. Kto vie?“

„To je nespravodlivé.“

„Štrnásť zlatých za pár minút práce. Mohlo by byť dvadsať. Ale je to štrnásť. Spravodlivosť možno neexistuje, ale radšej mať poloprázdny mešec ako fňukať od hladu.“

„Kam ma to nesiete? Kto je tvoj pán?“

„Môj pán je niekto, kto podobne ako ja nemá rád veľa otázok. Tak zmlkni, alebo ťa zložím z koňa a budeš pekne kráčať za ním, kým ti tie tvoje tanečné nožičky budú stačiť. Nevieš na čo ťa chcú, ty nevyzeráš ako bojovník. Možno skôr ako sluha čo nosí štít, ale nemôže byť veľmi veľký, aby ťa neprevážil.“

Ostatní rytieri sa smejú a premeriavajú si mladíka. Pre nich je to ďalší srandovný človečik, ktorého donesú na hrad. Nič viac a nič menej.

Monna je zhrozená. Kto ju môže hľadať? Logicky jej napadla myšlienka, že v tom má ruky jej manžel. Ten, ktorého ešte nevidela. Chýba mu. Ako manželka, trofej či suveníry na ukážku pred ostatnými. Je zalezená za kapustou v malej drevenej búde a celkom dobre počuje ľudskú reč, aj keď nie každé slovo. Počuje tiež zvuky boja. Krátkeho boja.

Trvá dlhú chvíľu, kým sa konečne rozhodne vyjsť. Zisťuje však, že to nie je tak jednoduché. Je zahádzaná kapustou a akákoľvek snaha dostať sa von je komplikovaná jej množstvom. Oveľa ľahšie by sa s ňou narábalo, keby bola na tej druhej strane dverí. Bojí sa však, že ju nikto nezachráni. Je to na nej, na nikom inom. Tmavý, úzky priestor je dokonalou skrýšou, ale len kým sa z nej nechce niekto dostať von úplne sám.

Myslí na Kadara. Zabili ho? Odvliekli ho? Zistili o ňom niečo? Alebo v skutočnosti je úplne iný, ako si myslí? Čo ak čaká na ňu tam vonku?

Začína uvažovať nad všetkými variantami. Možno nie je najmúdrejšia, ale napadlo ju, že ak je všetko v poriadku, tak by po ňu už niekto prišiel. Niečo sa stalo.

Po dlhej chvíli sa dostáva cez poslednú hlavu kapusty a potichu otvára dvere. Sú zatvorené, prispôsobené na otvorenie

len z vonkajšej strany. Uvedomuje si, že sú len dve možnosti. Čakať na záchranu alebo zobrať čokoľvek, čo je po ruke a dostať sa von násilím. Tiché to nebude a jednoduché už vôbec nie.

Je sama, ale uvedomuje si, že nikto nepríde. Žiadna záchrana. Nikto nevie, že je tu. Ani jej rodičia, ani jej nový manžel. Len Kadar a jeho známy. Nikto z nich sa neblíži alebo ak sa blíži, tak to vôbec nepočuje.

3. kapitola: Kadarov nový pán

Jedna z viet v starých textoch sa znovu a znovu dostáva do Kadarovej hlavy. Pamätá si ju úplne presne, dokonca aj všetky detaily písma, ktorým bola zapísaná. Na svete je viac pánov v hradoch ako ľudí, ktorí by dali prednosť ľudskosti pred hradmi. Často v tom hľadal nové významy. Teraz sa vezie na koni na hrad. Nie ako jazdec, ale ako spútané bremeno.

Uvedomuje si, že mu nič nie je. Nikto ho nezmlátil, len ho zviazali. Nieкто si fakt potrpí na tom, aby bol nepoškodený. Myslí na najhoršie. Matematicky mu to ľahko vychádza. Čím viac mužov, tým viac je takých, ktorí sa rozhodnú, že ženy nepotrebujú. Alebo to tak nie je? Čo ak by sa porezal na tvári? Mohol by zo seba, z nejakého vyhladávaného tovaru, urobiť niečo úplne obyčajné, bez hodnoty.

Rytieri ho jemne skladajú na drevené kreslo v prijímacej miestnosti. Prichádza skupina ľudí. Na jeho prekvapenie prichádza kráľovná, spolu s ďalšími kráľovkami. Za nimi kráľ a dvorania, vrátane ozbrojenej stráže.

„Ty si syn pisára?“

Ako prvá sa ozýva kráľovná, ktorá je podľa oblečenia tou najdôležitejšou v celom hrade. Pravdepodobne hlavná manželka. Kadar ani nevie, koľko je tých kráľovien, ale predpokladá aspoň šesť.

„Áno, som. A títo rytieri zabili vzdelaného človeka, ktorý sa staral o moju výchovu.“

„To ma nezaujíma. Vyzleč sa.“

„Prosím?“

„Chcem vedieť, či som dobre kúpila. Šaty dolu.“

„Nedám si ich dolu. A nebudem nikomu slúžiť.“

„Výborne, mladý rebel. Odvedte ho ku mne.“

Rytieri ho znovu dvíhajú, zatiaľ čo sa kráľ vôbec k ničomu nevyjadruje. Flegmaticky odchádza tak nezaujatý, ako i prišiel.

Komnata kráľovnej je skutočne netypická. Je neuveriteľne tmavá. Malý oheň v krbe nedodáva dostatok svetla a jediné okno je úplne zakryté a prepúšťa len úplné minimum svetla. Rytieri ho ukladajú na luxusnú pohovku. Kráľovná jednému z nich berie krátky, bojový nôž. Ostávajú sami.

„Povedz mi, si pisárov syn?“

„Nič ti nepoviem!“

„Výborne, tak ťa môžem mučiť. Pekne budem z teba odrezávať mäso, až kým nezačneš rozprávať. Dobre si premysli, čo mi povieš a čo nepovieš. Čím viac mi toho nechceš povedať, o to bude viac zábavy. A ja sa bavím rada.“

„Prečo si taká krutá? Nikdy som ťa nevidel.“

„Tak on mi ide tykať. On si myslí, že sme seberovní. Výborne. Ešte mi povedz, že nie si na predaj a porežeš si tváričku, aby si bol menej zaujímavý. Povedz mi to. A nechceš priamo tento nôž?“

„Si bláznivá.“

„Alebo som na tvojej strane a skúšam ťa. V skutočnosti som neskutočne dobrá, milá a príjemná a chcem, aby si mi vládol do konca života. Ty budeš ten statočný bojovník a ja budem tvoja naivná princeznička, ktorá potrebuje tvoje pohľadanie.“

„Kto si? Ako sa voláš?“

„Som tvoj sen, tvoja túžba, tvoje všetko. Čo povieš?“

„Poviem že ti nikdy slúžiť nebudem. Moment, tie slová. To o naivnej princezničke. To je z knihy.“

„Hádaj kto tú knihu napísal.“

„Ty určite nie. Ženy nepíšu knihy.“

„Takže si syn pisára, ktorý všetko vie. A vieš si poradiť v ťažkých situáciách na základe toho, že vieš viac ako úplne obyčajní ľudia. Mám pre teba dobrú správu, budeš mi slúžiť.“

„Nechcem ti slúžiť. Čokoľvek iné, len toto nie.“

„Výborne. Takže budeš. Bez nároku na plat. A teraz si pripravený na hlavný bod večera?“

„Očakávaš nie. Tak poviem áno. Som pripravený.“

„Výborne. Počkej tu. Nikam neutekaj. Vlastne nemôžeš robiť nič iné ako čakať. Mám tak rada, keď všetko dokonalo vychádza.“

Kráľovná odchádza a niečo kričí. Kadar sa snaží dostať z povrazov, ale je to úplne márne. Všimá si, ako sa vracia kráľovná spolu s dievčaťom v jeho veku.

„Lana, dievčatko moje, zariadila som ďalšieho. Tých štrnásť zlatákov si u mňa potom odpracuješ, ale tým sa teraz netráp. Toto je syn pisára. Vie čítať, písať a pozná príbehy. Je mladý, celkom fešák a mám pocit, že sa ma bojí. A to som mu ešte nepovedala, že som ťa naučila sťahovať jeleňa z kože. Aj toho starého loveckého psa, čo už nechcel behať. Pod' k nemu bližšie. Nehryzie. A ak by hrýzol, tu máš nôž. Vieš kde je srdce. Aj ako sa dokáže nôž dostať k nemu cez rebrá. Ako sme sa hrali minule. Tak pod' k nemu.“

„Áno, mami.“

„A ty, mladý muž, skús na ňu urobiť dojem. Inak dopadneš ako ten minule. Zahrdúsila som ho vlastnými rukami. Nekládol veľmi odpor ako ten predtým. Toho som musela najskôr zhrdiť z hradieb a udusiť až potom.“

„Urobím, čo budem môcť.“

„Tak sa tu majte. Nechám vás. Lana, nezabudni na tie rebrá. To je dôležité. A keď netrafiš, vždy sa to dá skúsiť znovu. A znovu.“

4. kapitola: Lana

Lana je iná ako jej mama. Možno aj preto, že každý človek na svete je iný ako jej mama.

„Ahoj.“

„Ahoj.“

„Voláš sa Lana, však? Rád ťa poznávam.“

„Ďakujem.“

„Viem, že sa ťa to už asi niekto pýtal, ale keď máš ten nôž, môžem ťa poprosiť o oslobodenie?“

„To chce každý.“

„Každý chce uniknúť. A asi ti každý prisľúbi všetko na svete len za to, aby si ho vyslobodila. Je to tak?“

„Áno.“

„Tak sa skúsím spýtať ja teba. Čo máš rada? Čo tebe robí radosť?“

„Rada počúvam rozprávky.“

„Tvoja mama ti ich nečíta?“

„Nevie čítať. A kráľ číta veľmi pomaly.“

„Kto tu vlastne vládne, kráľovná alebo kráľ?“

„Kráľovná.“

„A ty by si chcela, aby vládol kto?“

„Ja... neviem. Som tu a nikto si ma nevšíma.“

„Ako dlho si tu? Nechodíš von?“

„Mama ma nepustí von.“

„Teraz by asi každý povedal, že tvoja mama robí zle. Ale poviem ti tajomstvo. Len medzi mnou a tebou. Chráni ťa. Možno na to nejde ideálne, ale má ťa rada. Tvári sa drsne, aby ti nikto neublížil. Neodpustila by si to.“

„Ona je naozaj drsná.“

„Budeš taká aj ty, keď vyrastieš?“

„Mama chce aby som bola ako ona. Ale neviem či taká budem.“

„Chcela by si? Je to na tebe. Poďme sa rozprávať. Celý deň a celú noc. Je toho toľko, čo si môžeme povedať navzájom. Ja sa naučím niečo nové od teba a ty odo mňa. To je skutočne dôležité. Súhlasíš?“

„Si iný ako tí, ktorých sem mama doniesla.“

„Som rád, že som iný ako ten, koho uškrtila.“

„Nepoznala som ho dobre ale povedal mi, že mal dievča. Ešte povedal že radšej zomrie, ako keby mal žiť s tým, že ju už nikdy neuvidí.“

„Tomu sa hovorí láska. Poznáš lásku?“

„Moja mama vraví, že tam, kde je láska, je aj strach.“

„Strach je všade. A všade sú aj ľudia, ktorí sa boja. Potom sú aj ľudia, ktorí prekonalí strach a pomáhajú iným bojovať so strachom.“

„Poznáš lásku?“

„Áno, poznám lásku. Ale neviem o nej všetko. Učím sa, čo to znamená milovať. Možno to nikdy nebudem vedieť, ale je správne s tým začať.“

„Moja mama si myslí, že pre mňa nájde ideálneho muža.“

„Možno nájde a možno nie. A aký by mal byť ideálny muž podľa teba?“

„To mi nikdy nepovedala.“

„Možno to ani sama nevie. Alebo to vie, ale ešte ti to nepovedala. Povie ti to neskôr. Môžeš sa jej spýtať. A potom dobre premysli, či s ňou úplne súhlasíš. Pre každého to môže byť niečo iné.“

„Dobre, že máme to požehnanie.“

„Myslíš to, že je oveľa viac mužov ako žien? Vážne si myslíš, že si požehnaná ty alebo ja?“

„Áno.“

„A prečo si myslíš, že je to dobre, Lana?“

„Pretože si raz niekto všimne aj mňa.“

„To by si všimali stále, len o tebe ani nevedia, lebo si tu ukrytá. Tvoja mama je opatrná a dostane k tebe muža len vtedy, keď to ona sama chce. A zviazaného.“

„Dala mi nôž, aby som bola v bezpečí.“

„Si v bezpečí. Ja ti neublížim. Ale nôž sa dá použiť na viac vecí. Nielen na vraždenie. Vieš, na čo všetko sa dá použiť takéto nôž?“

„Neviem.“

„S takýmto nožom môžeš nielen zabíjať, ale aj ochraňovať život. Môžeš s ním postaviť jednoduchý prístrešok, keď budeš sama v lese a príde dážď. Alebo keď budeš chcieť spravodlivo rozdeliť chlieb medzi hladných ľudí. Taktiež sa ti hodí, keď budeš chcieť vyčistiť ranu. Keby si bola na opustenom ostrove, pomohol by ti prežiť.“

„Prečo toho vieš tak veľa o noži?“

„Pretože viem aj o láske. A poznám príbehy. Aj viem, čo to znamená sloboda.“

„Čo je to sloboda?“

„Sloboda je, keď môžeš robiť čo chceš. Ale nemala by si nikomu ubližovať. Preto je sloboda cenná a dôležitá, ale dá sa sa niekomu odobrať. Ten niekto je potom niekde zviazaný, uväznený a smutný.“

„Ty si smutný? Mne sa nezdá, že by si bol smutný. To ja som smutná. Každý deň.“

„Poďme hrať hru. O tom, čo nás robí smutnými. A potom jeden druhému urobíme radosť. Súhlasíš?“

„Nikto sa ma na to nepýtal.“

„Všetko je niekedy prvýkrát. Prvá láska, prvá práca, prvá vojenská výprava i prvý útek z domu, kde sa to už nedá vydržať.“

„Neviem utekať.“

„Ak chceš, naučím ťa to.“

„Prečo by si to robil?“

„Len tak. Nič za to nechcem. Ak chceš, naučím ťa utekať. To sa ti v živote hodí. Prekonávať prekážky i prekonávať sama seba. Je to jednoduché, ale často potrebuješ niekoho, kto ti s tým zo začiatku pomôže. A potom môžeš ty pomáhať ostatným.“

„Čo by si urobil, keby som ťa pustila?“

„Poškral by som sa.“

„A to teraz nemôžeš?“

„Nemôžem. Teraz je to trochu problém. A neboj sa, neutiekol by som od teba.“

„Prečo nie?“

„To je jednoduché. Ja by som sa ďaleko nedostal, lebo určite sú všade stráže. A ty by si sa nemala s kým rozprávať.“

„Skoro ma nepoznáš.“

„Tak mi dovoľ spoznať ťa. A máš nejaké kamarátky?“

„Nemám.“

„A chcela by si mať?“

„Dievčatá nemávajú kamarátky.“

„Ale mávajú.“

„Tak mi mama nejakú donesie alebo kúpi.“

„Niekedy je najlepšie nikoho nedonášať a nekupovať. Len tak spoznať. Tak, aby nikto nevlastnil nikoho.“

„Teraz vlastním teba a keby som chcela, tak mi mama znovu donesie niekoho iného.“

„Poznám jedno veľmi dobré dievča. Boli by ste kamarátky. A môžeš ju aj vlastniť, ak ti to urobí radosť. Už teraz je slúbená jednému lordovi. Ale nechce s ním byť. Ukrýva sa pred ním. Mohla by byť tvoja i moja kamarátka zároveň. Ja by som bol šťastný a nechcel by som odchádzať, ty by si mala kamarátku i kamaráta, alebo čo sa to so mnou stane, a ona by bola s ľuďmi, s ktorými si bude lepšie rozumieť ako so starými lordami.“

„Naozaj by si mi doniesol kamarátku?“

„Naozaj. A rád. Ale musíme sa poponáhľať.“

5. kapitola: Žena so ženou rozhodujú o žene

Po niekoľkých hodinách prichádza kráľovná a je viac ako prekvapená. Mladý muž je vyslobodený, ale nikam neuteká. Nôž je len tak položený na stole a dvojica leží vedľa seba. Obaja sú oblečení a vyzerajú, ako keby ich premohla únava.

„Lana, Lanka, Lanička, ide tvoja mamička. Zdriemla si si?“

„Ešte nechcem vstávať.“

„To vidím. Tak ako, hodíme ho šelmám či utopíme?“

„Nechcem aby si mu ublížila. Je dobrý a milý. Nikdy som takého chlapca nevidela.“

„Všetci sú na začiatku dobrí a milí. A potom to začne. Všetci chlapi sú rovnakí. Využije ťa a ujde preč.“

„Neušiel.“

„Je to syn pisára. Je múdry. Vie, že by sa ďaleko nedostal. Ale to ti určite nepovedal.“

„Povedal mi to, mama. Verím mu.“

„Dievčatko moje, a či si rozum potratila? Jeden je príliš zlý, druhý je príliš dobrý. Vždy je v tom niečo, čo nevidíš. Určite ti slúbil niečo, čo ti nemôže splniť.“

„Slúbil mi kamarátku.“

„Kamarátky sú drahé. A celkovo dievčatá zdraželi. Niektorí obchodníci fakt nevedia, čo pýtať. Zlato za také krivé škaredé a strapaté stvorenia veru nedám. To by nebola dobrá partia pre teba.“

„On myslel naozajstnú, nekúpenú.“

„Tak bohatý nie je, inak by kúpil a hotovo. V týchto časoch je to jednoduchšie. Aj rýchlejšie. Ten mladík sa teraz tvári, že spí. Daj mu vankúš na hlavu, chvíľu počkaj a uvidíš, že to len hrá.“

„On ju má rád. Chce byť s ňou a nechce, aby išla k cudziemu starému lordovi.“

„Takže by chcel, aby tu bola. Takže on bude s ňou a ty budeš sama. Oni si budú užívať a tebe sa prídu vyžalovať, keď sa pohádajú. Typické.“

„Pomôžme mu. Aj jej.“

„Zlatíčko, toto naozaj chceš?“

„Áno. Prosím ťa.“

„To nevyznelo ako úprimná prosba. Mala by si byť presvedčivejšia. Skúsime to zajtra, dobre?“

„Nie. Pomôžme im. Hneď. Chcem, aby si pre mňa niečo urobila a okamžite.“

„Dobre, len tu nekrič. Zobuď ho.“

Lana opatrne budí Kudara, ktorý zjavne nebol na mäkkej posteli už dlhú dobu. Hladí ho po vlasoch a on postupne vstáva. Je prekvapený, že v miestnosti je aj kráľovná a netajú sa tým, že má pred ňou rešpekt a strach.

„Tak hlupáčik, počula som, že máš kamarátku. Aj keď nie si bohatý.“

„Mám. Ale nechcem, aby sa jej niečo stalo.“

„Je pekná? Koľko by odhadom mohla stáť na trhu s otrokyňami? Nemá zjazvenú tvár, tučné boky alebo krivé nohy? Obzrie sa za ňou každý chlap, alebo len ten, ktorý dlho nevidel ženu? Hovor!“

„Neviem, čo mám povedať. Nechcem aby sa niečo stalo. Ani jej a ani mne.“

„Prosím ťa, vyzerám ako niekto, kto by mohol niekomu len tak ublížiť?“

„No...“

„Čo no?“

„Aj áno.“

„Tak ty si úprimný. Dobre, dost' bolo rečí. Navrhujem dohodu. Dovedieš ju sem. Moja malá bude mať kamošku a všetci budete môcť veselo behať po svete. Ale keď sa Lane narodí deti obidvoch pohlaví, tú svoju kamošku opustiš a predáme ju. To si samozrejme povieme len tak, medzi nami. Čo povieš?“

Kadar je mimoriadne prekvapený. Aj tým, že je to skutočne dobrá ponuka za týchto okolností, ako i tým, že kráľovná chce rovno vnúcatá. To by znamenalo, že by musel byť tiež všade s Lanou, nie s Monnou. A Monna by tak bola viac slúžka ako kamarátka. Boli by však spolu. On by mal dve dievčatá, zatiaľ čo väčšina chlapcov nemá žiadne. Prichádza však veľmi jednoduchý problém. Pre neho je to výhodné, vlastne i pre Monnu a pre Lanu, ale ako to môže všetko Monne vysvetliť? A čo ak sa zamiluje do Lany a Monna bude dobrá kamarátka do konca života? Čím dlhšie nad tým uvažuje, tým viac si myslí, že je to dobrý nápad.

„Súhlasím. Ale musíme ju nájsť.“

„Pošlem tam rytierov.“

„Nie, to prosím nie. Ja viem, kde sa ukrýva. Pôjdem ja.“

„Ty len tak utečieš.“

„Neutečiem. Ak môžem zariadiť bezpečie pre moju kamarátku, tak to urobím.“

„Už som sa bála, že máš niečo proti mojim rytierom.“

„Zabili môjho priateľa.“

„Takže tá tvoja kamarátka je neďaleko od miesta, kde som ich poslala. Výborne, znovu to všetko prehľadajú. A pridám svojich najlepších stopárov. Ako sa volá?“

Kadar uvažuje, čo povedať. Nemá žiadnu dôveru k tým rytierom a dobre vie, čo urobili jemu a jeho priateľovi. Do diskusie vstúpila Lana:

„Jeho kamarátka je ukrytá v malom sklade kapusty, odkiaľ sa nedá dobre dostať.“

„Pošlem teda rytierov. Vy sa pekne vyspíte, rozprávajte sa a ak urobí niekto z vás niečo, čo sa mi nebude páčiť, dopadne zle.“

Kráľovná odchádza a dvojica ostáva sama. Kadar sa pýta, prečo Lana všetko vyzradila. Tá mu hovorí, že je to najlepší spôsob, ako si získať priazeň jej mamy. A už sa teší na novú kamarátku.

6. kapitola: Sklad kapusty

Najzvláštnejšie väzenie je to, ktoré nechceš opustiť, lebo nemáš kam ísť. Možno i takáto myšlienka sa odohráva v hlave Monny. Postupne, krok za krokom, sa dostáva zo skladu. Kam však pôjde, keď z neho vykročí? Neočakáva, že sa stretne s Kadarom. Niečo sa stalo, niečo zlé, a ona ani nevie, či chce vidieť tú skazu.

Len čo sa konečne dostáva von, uteká k miestu, kde by mal byť Kadar aj so svojim priateľom. Uteká tak rýchlo, ako vie, ale nachádza len mŕtveho staršieho človeka. Žiadne známky života a pri ňom dva drevené meče.

„Kto to mohol urobiť? Kde je Kadar? Čo mám robiť? Čo mám robiť? ČO MÁM ROBIŤ?“

Pýta sa sama seba. Nikto jej neodpovedá. Nie je žiadna hrdinka a nemá kam ísť. Ak ju nájdu, pôjde k manželovi. Alebo niečo horšie. Mohla by si zobrať meč. Nikdy ho nepoužila, nevie s ním zaobchádzať. Ale Kadar si ho bral. Možno nie tak z vlastného rozumu, ale z akejsi úcty ku Kadarovi si jeden z mečov berie. Vie, že sa s ním neubrání, ale možno nájde niekoho, kto ochráni ju. S týmto mečom. Hovorí si, že je to hlúpe a naivné. A s najväčšou pravdepodobnosťou aj je.

Monna si všíma stopy koní. Je ich viac a nie sú z toho smeru, kde by hľadala hrad svojho manžela. Už je jeho majetok, či sa jej to páči alebo nie. Kto by však prišiel kvôli staršiemu človeku? A načo im je Kadar? Ona sa ide vydávať, nie on.

Počuje kone. Blíži sa niekto. Kam sa schová? Napadá ju jediné miesto. Znovu do skladu. Ale tak, aby mohla z neho kedykoľvek odísť. Nejde to. Dvere sa dajú pohodlne zatvoriť len z vonkajšej strany. Rýchlo vstupuje dnu a snaží sa ich držať z vnútornej strany, celkom nehlučne.

„Chlapi, prehládajte čokoľvek, čo aspoň trochu pripomína sklad alebo pivnicu. Líštička sa skamarátila s kapustou. Lov začína!“

Monna si uvedomuje, že ten najlepší úkryt sa môže ľahko zmeniť na najhorší úkryt. Počuje mužov, ktorí ju hľadajú. I toho, kto ide priamo k dverám.

„Kapitán, tu niekto je. Drží dvere.“

„Tak sa tej líštičke pozrieme na zúbok!“

„Neujde nám!“

Monna drží dvere zo všetkých síl, ale proti sile niekoľkých chlapov je to primálo.

„Čo sme to tu našli. Poprosím si dve hlávky kapusty. Alebo tri. A jednu líštičku.“

„Nechajte ma!“

„To vieš, prišli sme sem, aby sme ťa nechali ísť. My sa teraz poberieme do svojich domovov a urobíme polievku z tej kapusty. Každú ti vyvážíme zlatom.“

„Klameš.“

„Myslíš?“

„Viem.“

„Počujete chlapi? Ona vie. Je to múdra líška. Tak si ju odvediem a bude mi hovoriť rozprávky!“

Každý vie, že si táto banda rytierov robí len posmešky. Monna to však vie predsa len o niečo lepšie ako ostatní. Má dar. Dar, ktorý je zároveň prekliatím, ale rozhodne užitočným.

„Môj pán mi nariadil, že ťa môžem doniesť v akomkoľvek stave, líštička. Vieš, čo to znamená?“

„Nemáš pána. Nemôžeš ma doniesť v akomkoľvek stave a vieš, že nie som žiadna líška.“

„Tak ty si myslíš, že klamem?“

„Viem to.“

„Som tu, lebo mi niekto povedal, že sa ukrývaš za kapustou. Tak čo, klamem?“

Monna mlčí. Je nahnevaná a smutná zároveň.

7. kapitola: Dobrovoľne nasilu

Pred kráľovnú predstupuje Monna. Nie je zviazaná, ale kapitán ju pevne drží, aby nikam neodišla. Je sklamaná a ani nevie, čo môže očakávať. Mlčí.

„Nebude ťa sponedať kráľ, ale priamo ja. Si obvinená zo skrývania sa za kapustou. Za to je smrť ukameňovaním. Máš šťastie, že si nebola skrytá za mrkvou, to by bola smrť nabodnutím na kôl tak, aby si nemohla vykrvárať z dôležitých orgánov. Pomalá smrť, ale vieš aké je dnes ťažké zohnať človeka, ktorý to dokáže urobiť úplne správne?“

„Nikomú si nič neurobila.“

„Zaujímavé tvrdenie. To je možné, ale tvoj priateľ dostal dobrý nápad. Budeš mi slúžiť. A nie len mne. Ten nápad sa mi páči, je jednoducho výborný.“

Monna tuší, že sa niečo deje a tiež to, že skutočne bude musieť niekomu slúžiť.

„Slúžim celý život.“

„Výborne, tak to budeme skvelo vychádzať. Ale najskôr povinná kúpeľ. Aj s voňavkami. Odmietnutie sa trestá smrťou, tentokrát utopením vo vode. S voňavkami.“

Stráže okamžite berú so sebou Monnu a tej je jasné, že v skutočnosti nejdú do kúpeľných miestností. Alebo áno? Kto by už topil niekoho, kto sa nechce okúpať? A hlavne kto prikáže novým sluhom kompletné poumývanie namiesto úvodného rozhovoru alebo okamžitého zapojenia sa do práce?

Jeden z pracovníkov kúpeľov prináša vozíček s uterákom a malými fľaštičkami. Podáva ho Monne a odchádza. Prekvapené dievča si prezerá kúpeľnú miestnosť. Nikdy nevidela niečo tak čisté a voňavé. V kúpeľoch sú tri menšie bazény. V každom je iná teplota vody. Hneď ich skúša nohou a čuduje sa ešte viac. Privoniava k fľaštičkám a nikdy nič podobné necítila.

Najväčšie prekvapenie je však to, že je tu skoro sama. Pár starších mužov si ju nevšíma a rozprávajú sa na lavičke, pričom majú svoje nohy v bazéne s najteplejšou vodou. Muž, ktorý jej doniesol vozíček, niekam zaliezol.

Na dverách je písmo, ktoré nevie prečítať. Snaží sa otvoriť dvere, ale neúspešne. Vyzerá to tak, že tu nejaký čas ostane. Od kráľovnej má príkaz okúpať sa, tak to jednoducho urobí. Dáva si

dolu šaty a pomaly vlieza do bazéna so studenou vodou. Je prekvapená, že tí muži si ju vôbec nevšímajú. Dobre vie, že na svete je oveľa viac mužov ako žien a muži sa budú pozerat' za každou ženou, nech už vyzerá akokoľvek. Vie, že nie je škaredá, ale prvýkrát v živote si ju nikto nevšíma.

Na jej prekvapenie sa aspoň na chvíľu cíti dobre. Leží nahá vo voňavom kúpeli a môže myslieť na čokoľvek. Nemusí driať na poli, odháňať nápadníkov a poslúchať príkazy, nech už sú od hocikoho. Napriek tomu plní asi najpríjemnejší príkaz. Kúpe sa. Teraz je tu len ona, príjemný kúpeľ a oslobodzujúce ticho.

Hovorí si, že možno je to hra. Nieкто na ňu niečo skúša. Musí byť ostražitá. Ak niečo nechce jej manžel, tak kto? A kde je do pekla Kadar? Nechal ju tu? Akú lešť použil, že môže byť tu v kúpeľoch, zatiaľ čo on je niekde úplne inde? A ako sa dostal od smrti svojho priateľa k tomuto?

Otvárajú sa dvere a prichádza ďalšie dievča. Tentokrát si sama nesie svoj vozíček. Prichádza až k Monne, ktorá sa aspoň rukami zahaljuje.

„Neboj sa. Posiela ma mama.“

„Kto je tvoja mama?“

„Kráľovná. Chce, aby si bola moja kamarátka.“

„Nepoznám ťa. Ani ju. A kde je Kadar?“

„Je v mojej izbe. Mama trvala aby som išla za tebou sama.“

„Tvoja mama chce, aby som ho nevidela? Prečo?“

„Ja neviem.“

„Máš pravdu. Nevieš. Prišla si mi nejakou ublížiť? Je toto súčasť nejakého plánu?“

„Nie. Len chcela, aby sme sa rozprávali.“

Monna sa pozerá na dievča, potom na tých pánov, ktorí sa vôbec nepozierajú ich smerom a znovu na dievča. Vyzerá byť vystrašené.

„Ty si niekomu povedala o kapuste?“

„Áno.“

„Nemala si žiadny zlý úmysel?“

„Len som chcela kamarátku. Rozprával o tebe ten chlapec. Mne napadlo, že ak budete spolu a môžem pomôcť k tomu, aby vás nikto nerozdeľoval, tak to urobím.“

„Takže ty si dobrá, tvoja mama je dobrá, Kadar je dobrý a všetci si tu pomáhame, len tak?“

„Vlastne áno.“

„Chcela si sa rozprávať. Tak sa pýtaj. Ale chcem vidieť Kadara.“

Lana odchádza k starším pánom a niečo im hovorí. Tí si berú svoje uteráky a odchádzajú dverami preč.

„Máš nejakú špeciálnu moc, keď vieš len tak niekoho presvedčiť, aby odišiel?“

„Nemám. Ale mám radšej teplejšiu vodu.“

Lana si dáva dole svoje oblečenie a vstupuje do teplého bazénu. Monna ju nasleduje. Zisťuje, že teplá voda je niečo úžasné. Doteraz v žiadnej teplej vode neplávala. Dokonca aj vonia inak.

„Ako si sa spoznala s Kadarom?“

„Doniesla ho ku mne moja mama. Bol zviazaný. A dala mi nôž, aby som ho zabila, ak by robil problémy.“

„Prerezala si povrazy?“

„Hneď nie. Až po dlhom rozhovore. Bol milý a úprimný, rada som počúvala jeho hlas. Pustila som ho, až keď som zistila, že nie je ako ostatní. Moja mama ho nezabije a ja budem mať kamaráta. A kamarátku. Ale sama ešte dobre neviem, čo všetko to znamená. Ani čo bude s mojou mamou, keď zomrie.“

„Ako to myslíš s tvoujou mamou?“

„Ona zomiera. Je veľmi chorá. Nie je to na nej vidieť, pretože to dokáže dobre zamaskovať. Vedia to len jej najbližší. Až sa to stane, tak si kráľ vyberie inú ženu za svoju hlavnú manželku. Dúfam, že Ingu. Inga nemôže mať deti.“

„Takže ty nie si len také obyčajné dievča, ty tu využívaš všetko, čo len môžeš v svoj prospech a nikto to nevidí.“

„Zatiaľ ani Kadar nie. Ale ty áno.“

„Tvoj plán je neprísť o všetko, až sa tvojej mame niečo stane?“

„Kadar bude mužský potomok, ja budem kráľovná len ak sa ukážem oveľa schopnejšia, ako všetky ostatné.“

„Ale to nedokážeš.“

„S tvoujou pomocou možno áno.“

„Teraz si hovorila, že chceš podporiť nejakú Ingu.“

„Ona je jediná, s ktorou sa dá rozprávať. Jediná, ktorá ma má rada.“

„Ostatné ťa nenávidia?“

„Áno.“

Monna počula dosť. Možno nie je najchytřejšia, ale začína považovať Lanu za mimoriadne schopnú a nenápadnú zároveň. Rozhodla sa objat' Lanu. Dve dievčatá sa objímajú v bazéne a nie je tu nikto, kto by sa na to mohol pozerat'.

„Povedz mi pravdu, Lana. Ty ma chceš hlavne ako kamarátku, alebo ako niekoho, kto ti dovolí získať a udržať si moc?“

„Ako kamarátku. Pretože ak by som prišla o moc, ostala by som človekom. Ale bola by som človekom bez kamarátov. Som pridľho sama a radšej budem vonku s priateľmi ako stále v hrade a celkom sama.“

„Mne sa tu páči. Sú tu kúpele s teplou vodou a všade je pohodlie.“

„Mňa si tu nikto nevšíma.“

„To by som okamžite brala. Mňa si zase všetci stále všímajú. Je krásne byť chvíľu nevšímaná.“

„Ešte jednu vec by som od teba potrebovala, len sa bojím, že je to veľká prosba.“

„No to som zvedavá.“

„Daj pozor na Kadara. Nieкто mu bude chcieť naozaj ublížiť.“

„K tebe ho odvliekli násilím. Myslíš, že sa niečo podobné bude opakovať?“

„Odvliekli ho sem, lebo sa o ňom dopočula moja mama. Neviem odkiaľ. Na hrade získa každý svojich nepriateľov.“

„Chcem ho vidieť. Teraz hneď!“

„Ostaňme tu ešte chvíľu. Mama mi sem zakazuje chodiť. Nemám rada všetky jej zákazy.“

8. kapitola: Kráľovná

Zatiaľ čo sa Lana s Monnou rozprávajú v kúpeloch, kráľ dáva rozkazy. Dobré vie, čo sa bude diať v najbližších dňoch. Znovu sa ozval Boh. Ten jediný, ktorého každý uctieva. Bytosť so skutočnou mocou, ale nejasnými myšlienkami.

Jeden z kráľových kňazov nesie v rukách dôležité zvesti. Pergamen s pečatou pre samotného kráľa. Rýchlo ho otvára a sadá si v zamyslení. V Aringolde sú nepokoje a Boh si praje, aby každý miestny kráľ poslal svojich bojovníkov na ich umlčanie. Iste, mesto už nie je to, čo bývalo a najväčšiu slávu má dávno za sebou, ale akékoľvek nepokoje v tomto starom meste môžu byť nepríjemné. Skoro všetky cesty, spájajúce východ a západ, tiahnu cez Aringold. Navyše nikde nežije viac ľudí, ako v tomto meste, i keď počet obyvateľov vytrvalo klesá.

Pre kráľovnú je to šanca. Vie, že kráľ vojenské veci rieši osobne. Zatiaľ však vie len to, že prišiel kňaz s pergamenom a aj to len náhodou, keďže uvidela, ako prešiel cez bránu a rýchlo uviazal svojho koňa.

„Aké sú novinky? Čo sa stalo?“

„To čo vždy, Marlena, to čo vždy. Vojny, nepokoje. V Aringolde je znovu problém a ak sa nevyrieši, narobí to problémy aj u nás.“

„Čo sa stalo? Choroba? Povstanie? Znovu sa im nepáčia dane? Alebo všetko spoločne? To by bolo najlepšie, lebo by si všetko vyriešil naraz.“

„Ty si to predstavuješ veľmi jednoducho.“

„Chceš povedať, že všetko na svete musí byť zložitý? Navrhujem môj jednoduchý postup. Nespokojencov popraviť. Nespokojných s popravami popraviť tiež. Nikto potom nebude narúšať tú krásnu harmóniu, ktorú všade máme. Je to dostatočne jednoduché riešenie?“

„S tou smiešnou armádou, čo mám ja pod svojou kontrolou, je to neuskutočniteľné a ani ti radšej nepoviem, či to považujem za hlúpe.“

„Každý, kto sa postaví proti tebe, je tvoj nepriateľ. Keď všetci, tak všetci. Nikde treba začať. Nevrať si, že mier bude vtedy, keď budú mŕtvi všetci tvoji nepriatelia a všetci ich potomkovia?“

„Nevrať.“

„Prepáč, tak to som si ťa s niekým splietla.“

„Máš šťastie, že ťa mám rád, Marlena. Tvoje bezočivé správanie by iných ľahko vyprovokovalo. Čo by si robila potom?“

„Celkom rada škrtím ľudí, nejako by som sa vynašla.“

„Aké máš plány s tými deťmi, čo si si zaobstarala?“

„Povraždíme spolu všetky ostatné manželky. Potom aj tú kuchárku, ktorá sa mi stále smeje a ja sa vždy tvárim, že to nevidím.“

„Myslíš tú, ktorá sa smeje stále, odkedy jej niekto znetvoril tvár?“

„Vidíš, zlatko, sme prepojení. Myslíme na tie isté veci a na tých istých ľudí. Ani nevieš, ako som rada, že som s tebou.“

„Viem, čo chystáš. Chceš si až priveľmi upevniť moc. Ak zomriem ja, chceš vládnuť ty. Ak zomrieš ty, tak chceš, aby

vládla tvoja rozkošná dcérka a nie niektorá z mojich aktuálnych manželiek.“

„Pripravila som veľký sud so silným červeným vínom. Kvapka ťa nezabije, ale pohár by som neriskovala.“

„Ach tie tvoje žarty. Niekedy sú naozaj nemiestne.“

„To vieš, že len žartujem. Som jednoducho taká.“

9. kapitola: Víno

Večer pred cestou si dáva kráľ s vojakmi typicky hojné pohostenie. Dobré živené prasa je dokonalo opečené na ražni. Pomocníci z kuchyne ho pomaly nakladajú na veľký stôl, kde ostrým sekáčikom odrezávajú časti na jednotlivé tanieri. Jeden z pomocníkov následne pridáva na každý tanier miestnu obľúbenú syrovú omáčku s bylinkami. Ťažké jedlo na večer je ako vždy doplnené o ťažké víno.

Priamo kapitán rytierov prináša ohromne veľký sud s vínom. Spolu s ostatnými ho ukladá na stôl, vedľa prasaťa. Dvornému vinárovi trvá otvorenie o niečo dlhšie ako obyčajne a dvorania spolu s vojakmi jasne dávajú najavo svoje znepokojenie.

„Vinár, nemám chuť na víno. Dones nám pivo. Každému bojovníkovi i každej žene pri stole nalievajte pivo.“

Vinár je prekvapený, ale na kráľovskom dvore sa už stretol naozaj s čímkoľvek. Pivo je pripravené v obrovskej mise a vinár spolu s pomocníkmi ho naberajú do čistých pohárov špeciálnou naberačkou. Vojakom pivo chutí, ale ženy sú oveľa viac navyknuté na víno než na chmelový nápoj.

„Pite do sýta. Na víťazstvo! NA VÍŤAZSTVO!“

Kráľ spolu s kráľovnou dvíhajú svoje poháre s pivom a okamžite začínajú piť. S výnimkou jednej kráľovnej, všetci vyprázdňujú svoje poháre. Pivo je chutné, tak ako vždy, a to i pre ľudí, ktorí pivo nikdy nepili. Nie je tak horké ako obyčajne.

„Teraz mi to môžeš povedať, žena. Otrávil si víno?“

„Ja som nikde žiadny jed nedávala. Prisahám.“

„Tie tvoje večné prisahy. Ale už ťa poznám. Viem, že máš niečo za lubom, ale neviem čo.“

Kým sa rozpráva kráľ s kráľovnou, obslužný personál nesie pre vojakov ďalšie pivo. Zachutilo im. Ženám jedno pivo stačilo. Nedospelé deti nedostávajú alkohol a neprotestujú proti tomu. Už si zvykli, že víno a ostatný alkohol je pre dospelých a aj keby veľmi prosili, nič by nedostali. Tak, ako nedostávajú tie najlepšie kúsky mäsa. Najkvalitnejšia šunka ide kráľovi a zvyšok sa delí podľa toho, kto je rýchlejší, viac hladný alebo jednoducho viac drzí.

Kadar sa nemôže zúčastniť hostiny a tak len nahlas premýšľa. Nad všetkým. Najradšej by videl svoju Monnu, ale nemôže. Uvažuje však nad jej darom. Sám pre seba hovorí, že toto je pre ňu ideálne miesto. Hrad, bezpečie, vládcovia a šľachtici. Všade veľa politiky, dohôd a intríg. Ideálne miesto pre niekoho, kto dokáže dobre počúvať. Až príliš dobre počúvať a zisťovať, kde je skutočná pravda. Možno jej talent nie je ideálny v každej situácii, ale kto ju má na svojej strane, ten môže byť najväčším pánom na hrade. Stačí, aby tu bola dôvera a čokoľvek, čo sa dá použiť na správnom mieste a v správny čas.

Zatiaľ, čo Kadar premýšľa, najrôznejšie paničky a hlavne kráľovné si idú po víno. Vinár ho vďačne dáva. Pri ňom je dvadsať štyri pohárov s už pripraveným vínom a všetci obdivujú, ako dokázal tak rýchlo a v takom zhone všetko pripraviť.

„Môžem si dať?“

Vypytuje sa vinárov pomocník, ale od vinára dostáva po prstoch.

„To je pre dámy. Ty si dáma? No povedz mi, si ty dáma? Daj si pivo a neotravuj.“

Pomocník so sklopenou hlavou ide k ohromnej mise a neslušne pije priamo z veľkej naberačky.

Kráľovná Marlena si ide taktiež po víno a to ako úplne posledná. Vinár jej ponúka víno z pohára, ktorý je schovaný v zásuvke.

Vracia sa k stolu a zdvíha pohár k prípitku.

„Dámy, na našich mužov, skvelých bojovníkov, ktorí vyriešia niečo nepodstatné a znovu sa vrátia k nám!“

Ženy pijú a ťažké červené ich príjemne hreje z vnútra. Každý pohár sa rýchlo vyprázdňuje. Na dvore jednoducho nie sú ženy, ktoré by si užívali víno. Skôr ho chcú rýchlo dostať do seba, aby ich prešiel žiaľ. Vedia, že nie všetci sa z výpravy vrátia. Ktorá príde o dobrého muža a dostane nejakého nepríjemného, ktorého nebude môcť manipulovať vo svoj prospech?

Po chvíli začínajú všetky ženy kašľať. Poriadne a rozhodne nezdravo. Všetky, s výnimkou kráľovnej Marleny.

„Ty si dala niečo do vína!“

„Nie, nič som nedala. Sama to víno pijem!“

„Som presvedčený, že v tom máš prsty ty. Ty jedna bosorka! Ak ktorákoľvek žena zomrie na otravu, tak budeš potrestaná. Oko za oko, zub za zub, život za život!“

„Ja som nikomu nič nenalievala. Možno tam vinárovi niečo kvaplo. Vinár, kde je vinár?“

Všetci sa púšťajú do hľadania vinára. Ten sa však stratil. Je úplne preč. Nikto ho nevidí a to ho pred chvíľou videl úplne každý.

„Okamžite mi privedte Lanu. Je mi jedno kde je, s kým je a čo robí. Nech sem okamžite príde! Stráže!“

Kráľ zároveň zlieva všetko víno, čo je na stole, do jedného pohára. Nariaďuje vojakom, aby Marlenu držali. Popritom posielal ďalších ľudí, aby čo najskôr privolali dvorných lekárov.

Stráže sa po chvíli vracajú. Prinášajú dve dievčatá, Lanu a Monnu, zakryté len uterákmi a stále mokré z kúpeľa.

„Lana, pi. Toto víno pripravila tvoja mamička.“

„Ja nechcem piť víno.“

„Pi. Je to kráľovský rozkaz. Ten musíš poslúchnuť. Poriadne, úplne do dna.“

„Nemám rada víno.“

„Dámy na dvore ho majú radi. Pozri sa, ako vyzerajú. Čo sa s nimi stane. Teraz uvidíme, či sa otráviš aj ty. Marlena, sleduješ to? Tak sleduješ? Uvidíme, čo sa stane tvojej dcérenke, keď okúsi tvoju medicínu!“

Kráľovná Marlena mlčí, čo je pre ňu naozaj zvláštne. Monna uvažuje, či niečo povedať, ale vypočula si plán. Navyše chce byť čo najviac nenápadná. Tak je taktiež ticho. Navyše sa bojí, že by

jej tiež niekto mohol naliať otrávené víno. Sleduje, ako Lana neochotne pije víno.

„Tak Lana, ako sa cítiš?“

„Trochu sa mi točí hlava.“

„Nie je ti na vracanie?“

„Nie.“

„Doparoma aj s vínom! Odteraz žiadne víno, len pre istotu! Marlena, ty o tom nič nevieš?“

„Neviem. Som prekvapená a nič som do vína nepridávala. Neviem čo sa deje. A ako vidíte, Lana je v poriadku. Len jej dajte niekto vodu.“

Monna počúva a všetko, na čo prišla, si necháva pre seba. Čo je však všetkým málo známe, jeden mladý muž sa potichu dostal bližšie, aby mohol počuť, čo sa deje. Tento mladý muž si spomenul na príbeh o troch bratoch.

Príbeh bol veľmi jednoduchý. Traja bratia boli neskutočne bohatí a výborní v boji s každou zbraňou. Nikto ich nemohol poraziť. Raz ich pozvali do hostinca. Najstarší vypil dva poháre vína, najmladší dva poháre pív a stredný z každého po jednom. A práve ten stredný zomrel do hodiny a ostatní bratia, ktorí mali veľmi zvláštny pohľad na česť a rôzne tradície, sa prebodli navzájom. Bez stredného brata nechcel ani jeden žiť. Niekto to v Aringolde zapísal, ale väčšina ľudí na to postupne zabudla.

10. kapitola: Panika

V miestnosti prepuká panika. Muži sa snažia zachrániť ženy, ale vôbec nevedia, čo majú robiť. Kašeľ sa u žien zhoršuje a Marlena, ktorá je úplne v poriadku, so svojou typickou farbou hlasu upokojuje situáciu. Málokto ju však počúva. Nastáva úplný chaos.

Kráľ je v poriadku, ale je mu veľmi podozrivé, že väčšina jeho manželiek je na tom zle. Marlena je pre neho hlavná podozrivá a Inga, ktorá je tiež v poriadku, sa snaží pomáhať a donáša čistú vodu.

„Marlena, čo si tam dala?“

„Už som ti vravela, kráľ môj, že o tom nič neviem.“

„A prečo je Inga v poriadku, spolu s tebou? Čo sa stalo? Niečo si mi zatajila a ja na to prídem.“

Kráľ ide za Ingou a nariaďuje jej, aby okamžite zastala a aby mu odpovedala na jeho otázky. Zároveň kričí po strážach, aby Marlenu poriadne zviazali a odviekli mu ju z očí.

„Inga, povedz mi presne, čo si robila teraz v posledných minútach. Detailne.“

„Pila som víno. Iba to.“

„A predtým?“

„Len som tu sedela. Rozprávala som sa s ostatnými.“

„Pila si víno a nič ti nie je. Pila si aj pivo?“

„Ja... neviem.“

„Tak ty mi hovoríš, že si nepamätáš, či si pila pivo? Tak to by som ťa do toho mohol donútiť a uvidíme, či ti bude zle.“

Rozhovor počúva Lana i Monna. Zatiaľ čo Lana považuje Ingu za priateľského človeka a niekoho, kto je jej po mame úplne najbližšie, Monna si dobre uvedomuje kde je pravda. Aj to, čo všetko sa za pravdu len ukrýva. Obidve majú rovnaký cieľ.

Ochrániť kráľovnú Marlenu i kráľovnú Ingu, ale nemajú plán. Monna je pripravená na zaujímavý risk. Jej snaha je zúfalá, ale zdá sa byť mimoriadne potrebná. Oslovuje kráľa:

„Pane, viem že ma nepoznáte a nemáte mi dôvod veriť, ale viem vám pomôcť.“

„Neviem kto si, dievča, ale niekto otrávil moje manželky a ten niekto bude trpieť.“

„Vinár. On za to môže. Musel uniknúť tak, aby ho nikto nevidel.“

„Stráže, chyťte aj túto. Zviažte ju. Aj Lanu. Zviažte všetky ženy, ktoré vyzerajú zdravo a nie sú očividne otrávené!“

Nešťastný kráľ chodí hore a dole. Netrpezlivo čaká na lekárov. Tí na jeho prekvapenie i prekvapenie všetkých ostatných vôbec neprichádzajú. Panika sa rozrastá, zatiaľ čo tváre žien sa farbja do neprirodzenej sivej farby. Rozhodnutie dať dve dospelé ženy a dve dievčatá do pút si vysvetľuje ako správne. Je to problém, ktorý vyrieši neskôr. Teraz je na rade otrava. Dumá nad tým, ako sa to mohlo celé stať.

Kadar má zatiaľ úplne iný plán. Vidí, čo sa deje a namiesto toho, aby zostúpil k ostatným, len ticho počúva a sleduje. Počuje, ako sa niekto snaží dostať od toho miesta čo najďalej. Je mu to podozrivé. Zbiera odvahu a dáva sa na hľadanie neznámeho. Nie je to tak dávno, čo bol sám lapený a teraz sa rozhodol, že niekoho lapí on sám.

Zahalená postava nie je priveľmi rýchla. Navyše sa snaží urobiť čo najtichšie kroky. V tmavom plášti je však táto postava veľmi nápadná a ľahko sa sleduje po chodbách. Tmavý plášť je výborný v každej situácii, ale dobre osvetlené chodby s horiacimi faklami hrajú pestrými, väčšinou svetlými farbami.

Kadar zrýchluje a doháňa človeka, ktorého sleduje. Chytá za ruku unikajúceho človeka a okamžite ho zastavuje. Vyzerá na staršieho muža.

„Okamžite ma pustiť.“

„Nepustím ťa. Povedz mi, čo si presne urobil.“

„Len to, čo kráľovná chcela. Som len nástroj, ona všetko naplánovala.“

„Kráľovná Marlenu?“

„Kto iný?“

„To mi povedz ty. Povedz mi, ktorá manželka sa chce najviac zbaviť Marleny a ja ťa nechám ísť.“

„Len to?“

„Len to.“

„Orina. Kráľovná Orina je jej najväčší sok. A teraz ma pustiť.“

„Ďakujem. Ale daj si niečo nenápadnejšie na seba.“

Kadar púšťa vinára a rýchlo a nehlučne sa vracia na miesto, odkiaľ doteraz všetko sledoval. Je nenápadný a nikto ho nehľadá. Všetci hľadajú vinára a jeho prípadných komplicov. Mladý Kadar prichádza na miesto, z ktorého sledoval hlavnú sálu, ale nikde nevidí ani Lanu, ani Monnu a ani kráľovnú. Ostáva na mieste a rozmýšľa. Čo bude robiť? Uvedomuje si, že zistil meno a môže túto informáciu využiť, ale nevyužije ju bez Lany. Alebo bez kráľovnej.

Ostáva mu len sledovať, ako sa zhoršuje stav ostatných žien. Kráľ je zatiaľ červený od hnevu a sťažuje sa, že nikde nie sú tí lekári, po ktorých poslal.

„Kde sú lekári? No tak, kde sú? A čím ich to vlastne otrávil, akým jedom? Doneste knihu s jedmi a niekoho, kto vie čítať, dočerta! Do Eludie aj s lekármi!“

11. kapitola: Syn pisára

Prichádza Kadarova chvíľa. Okamžite zostupuje do hlavnej sály, kde sa podával alkohol. Nikto naň už nemá chuť. Vojaci ani všetci ostatní nevedia, čo sa deje a kto to všetko spôsobil.

„Pane, som syn pisára. Rád prečítam, čo sa píše v knihách.“

„Akurát som vyslal posla po knihu. Ale musíš čítať rýchlo.“

„To dokážem. Nevyznám sa do jedov, ale ak to bude v knihe, tak skúsím nájsť, o aký jed ide.“

„Na to som myslel tiež. Ak je to jed, na ktorý existuje protijed, môžeme moje manželky zachrániť. Len sa na ne pozri. Boli plné života a teraz umierajú. Kde sú s tou knihou?“

„V Laninej izbe sú knihy. Skúsím ju nájsť tam.“

Kadar uteká do Laninej izby, kde bol aj doteraz a z ktorej môže ľahko vidieť hlavnú sálu. Je to zvláštne, že tá, ktorá je najmenej na očiach, je najbližšie k hlavnej sále. Prehľadáva knihy a samozrejme v jej dievčenskej izbe nevidí knihu s jedmi. Bol by prekvapený, keby ju tu našiel. Každopádne má čas. Čas na premýšľanie.

Za kráľom zatiaľ prichádza skupina vojakov. Informujú ho, že všetci lekári neprídu, pretože boli otrávení. Pravdepodobne tým istým jedom, lebo sú úplne siví.

„Do Eludie! Niektoré pozabíjal tak moje manželky, ako i lekárov! Kto? Do Eludie, kto to bol? Kto si dal toľko námahy? Zbláznim sa. Žiadna výprava nikde nebude, nemôžem zasahovať do cudzích vecí, keď sa niečo tak strašné deje na mojom hrade! A kde je tá kniha? Nehovorte mi, že niekto ukradol ešte aj knihu s jedmi! A kde je ten, čo číta?“

„Tu som. Prehľadal som tú malú knižnicu u Lany a nič som nenašiel.“

„Musí mať v tom prsty. Nie je žiadne iné vysvetlenie.“

„Vysvetlenie možno existuje, pane.“

„Ako to myslíš?“

„Ak je jed v pití, niekedy dostane správny človek nesprávny pohár a naopak. Tak to tvrdili po tom bitke na Sivom vrchu, keď tých, čo prežili boj, zabil jed. Chrabrého rytiera chceli otráviť dvaja vrahovia a on vymenil poháre a prežil.“

„Čo to hovoríš?“

„Možno sa to stalo aj tu. Som človek z ľudu, nepoznám všetkých na hrade a počul som, že jedna z tvojich manželiek nenávidí Marlenu. Počul som o Orline, ale nikdy som ju nevidel a naozaj neviem, ako vyzerá.“

„Tak to si jediný. Orlinu si každý pamätá, lebo je presným opakom Marleny. Je mierna, milá a tichá.“

„Alebo dokáže výborne zakrývať to, aká je naozaj.“

„Len sa na ňu pozri. Tu je. Otrávená tak, ako všetky ostatné. Chceš ju pozdraviť? Alebo zistiť, ako to urobila?“

„Chcem, ale nepovie pravdu.“

„Nikomu nedôverujem viac ako jej. Ak nemáš dôkaz, tak ti nemôžem veriť. Ona je moja najlepšia manželka a ty si len človek z ľudu, ako hovoríš.“

„To je pravda, pane, ale kto nie je prvý, ten chce byť prvý. Nikto nechce byť posledný a tí, ktorým vyhovuje byť stratený v strede, je veľmi málo. Skôr alebo neskôr sa to ukáže u každého.“

„Stráže, zviažte... alebo nie, neviažte nikoho. Ona neutečie.“

Orina nemôže rozprávať. Dusí sa. Svoje oči zameriava, ako len môže na kráľa a na toho mladíka, ktorý o nej hovorí veci, ku ktorým sa nemôže vyjadriť.

„Takže ty tvrdíš, že otráвила sama seba?“

„Je to možné. Poznám len príbeh z kníh a neviem, čo je pravda.“

„Potom je tu niečo, čo môžeš pre mňa urobiť. Zachráň ju a budeš bohatý. Ty aj tvoje dievča. A s Lanou si môžeš robiť čo chceš.“

S týmto Kadar ani trochu nerátal. Vie skombinovať rôzne múdrosti z kníh a svoju inteligenciu, ale ani kráľ nie je tak hlúpy, ako dúfal. Nemá veľa možností. Vie, že ju nezachráni, ani keby chcel. Ak by bola zachránená, všetky jeho klamstvá vyjdú na povrch. Ak by zomrela, bol by v bezpečí, ale nesplnil by pranie kráľa a nebol by bohatý a slobodný. Pre jeho život je lepšia smrť Oriny, aj keď mu ona nikdy nepomohla a ani neublížila. Mohla by sa o neho postarať lepšie ako Marlena.

„Neviem, čo robiť. Nepoznám lekárske knihy a nie som lekár. Ale mali by sme niečo skúsiť.“

„A čo?“

„Ostáva len jediné. Zbaviť ju utrpenia.“

„To mi napadlo tiež. Stráže, viete čo máte robiť.“

Kráľ dáva jasný rozkaz a dáva ho hlasom rozhodného generála. Dobré vie, čo bude nasledovať. Rozhodnosť sa zmení na plač a potichu odchádza. Nechce, aby jeho plač počuli vojaci, ktorí sú na plač pri strate kamarátov v bitkách zvyknutí. Minimálne tí skúsenejší z nich.

12. kapitola: Rozhovor vo väzení

Štvorica žien je zviazaná a umiestnená do nevelkej miestnosti vo väzení. Tá je zaujímavá maximálne tak podlahou, ktorá bola nedávno menená. Jednoduché dlaždice sú vhodnejšie na chôdzu ako na to, aby na nich niekto ležal, spútaný v povrazoch.

„Prečo stále povrazy?“ pýta sa Monna bez dlhého uvažovania.

„Povrazy sú fajn. Čo máš proti povrazom? Vyvážila by som zlatom toho, kto ich vymyslel.“ odpovedá Marlena.

„To je nejaká miestna tradícia?“

„Moja mama ich miluje,“ zapája sa Lana, „dokonca aj mňa pomenovala podľa typu povrazu. Miluje povrazy a laná.“

„Dcérenka, na to nezabudni. Povrazy držia rodinu pohromade. Hlavne, keď chce ísť niekto podvečer do krčmy a ten druhý s tým nesúhlasí. Tak som rada, že existujú povrazy. Neboj sa, všetko dopadne dobre a všetci v celom Kariene budú šťastní.“

„Pri všetkej úcte, kráľovná, ale viem že tomu neveríte.“

„Monna či ako sa to voláš, fakt si myslíš, že vieš, čomu verím? Čo ak verím, že nás teraz niekto zachráni a vyslobodí?“

„Nie je to tak. Presne viem, čo sa stalo. Ako je to s otravou.“

„Budem hádať: Si presvedčená, že v tom mám prsty.“

„Vo všetkom.“

„Prečo som ja v poriadku a ostatné nie? Aj Inga je v poriadku, len sa na ňu pozri. Tie očka, úsmev, tá chuť do života!“

„Nikdy som nechcela byť súčasťou tvojich hier,“ odpovedá pomaly a rozvážne Inga, „ani som nič nevedela dopredu. Nechcem mať nič spoločné s tým, čo si vymyslela. Najradšej by som od teba odišla čo najďalej.“

„Ale nemôžeš, lebo máme... povrazy. A tie nás držia pohromade. V jednote je sila, čo povieš?“

„Toto nie je jednota. Jediné, čo máme spoločné, je pobyt vo väzení a spútanie.“

„Väzenie a povrazy, to nie je tak zlá kombinácia. Ale radšej by som spútala pár junákov, ako keby som mala byť spútaná ja. Lana, zožeň pár junákov, nech nás oslobodia, aby sme ich mohli zviazať a zahrať sa s nimi.“

„Nikto tu nie je.“

„Tak to bola tá najmenej zábavná odpoveď na celom svete. Musíš sa ešte veľa učiť. Nič sa nedá robiť, musíme si pomôcť sami. Kto tu má nôž alebo mačetu? Ale no tak, to musím stále myslieť na všetko ja? Kto sa mi dostane do čižmy, ten vyhráva malý nožík na povrazy a úžasnú česť vyslobodiť ma!“

V skutočnosti je jedno, kto je najbližšie. V plazení sa po zemi a v povrazoch jednoznačne vyhráva Monna. Je agilná a aj keď je celé to presúvanie sa až po nôž v čižme náročné, s ľavou rukou sa dostáva až k rukoväti.

Napriek želaniu kráľovnej sa však mladá Monna pokúša v prvom rade prerezať povraz Lane.

„Nesprávna kráľovská krv. Dievča bláznivé, najdôležitejšia osoba som tu ja.“

„A ja som tá s nožom.“

„S mojím nožom! A už nie na dlho!“

„Máš pravdu,“ odpovedá Monna a po prerezaní povrazov podáva nôž Lane, ktorá má voľné ruky.

„Lana, tu som. Tvoja mamička ťa potrebuje. Dievčatá, vy ste sa nejako dohodli, však? Jedna zachraňuje druhú, druhá prvú. A my skúsené... nič?“

Monna znovu berie do rúk nôž a prerezáva povrazy, ktoré držia Ingu, najtichšiu zo štvorice.

„Aj ja som tu. Nevidíte ma?“

„Si. A aj budeš. Postarala si sa o smrť ostatných, len aby si mala väčšiu moc. Tak tu budeš ležať pekne bezmocná.“

Marlena je prekvapená. Monna, ktorú dostala až na hrad, ju tu chce nechať.

„Nemôžeš ma tu nechať. To mojím nožom si sa dostala z povrazov.“

„Nebyť teba, tak som s mojím priateľom ďaleko odtiaľto a ešte ďalej od povrazov, ktoré tak miluješ.“

„Nikam sa nedostaneš. Stále si vo väzení so mnou.“

„Stačí zavolať kráľa, tomu to vysvetliť a všetko bude vyriešené.“

13. kapitola: Poníženie

Kráľ a dvorania sa nevedia vynadávať. Vo väzení je len jediná žena v povrazoch. Všetky ostatné sú vyslobodené a zhodne tvrdia to isté.

„Marlena, čo si to zase vyviedla. Veril som ti. A čo mám teraz s tebou robiť? Všetky kráľovné sú mŕtve. Okrem Ingy a teba. Ale ty už nikdy nebudeš kráľovnou. Máš na výber. Pôvodné zamestnanie, vykázanie alebo smrť. Si zodpovedná za smrť všetkých ostatných kráľovien a môžeš byť ešte rada, že si nezabila aj niekoho ďalšieho.“

„To nie je pravda. Vinár za to môže. Ja mám len šťastie že žijem.“

„Tak mi povedz, kde presne ho majú hľadať stráže.“

„Mám niečo lepšie. Ja si dám mužské šaty a budem nový kráľ. Lana bude kráľovná. Spolu budeme vládnuť. Lana bude tá múdra, ja budem tá pekná a spolu dokážeme zázraky. Nikto nezomrie, zmizne hlad a všetci na svete budú spokojní.“

„To je tá najväčšia hlúposť, akú som od teba počul. Marlena, ty si naozaj bláznivá.“

„Všetci, čo niečo dokázali, boli považovaní za bláznov. A ja dokážem všetko, len potrebujem splniť niekoľko požiadaviek.“

„Otvorte celu. Dievčatá a Inga môžu ísť. Marlena tu bude až dokým nerozhodnem inak. Spútaná.“

„To mi nemôžeš urobiť.“

„Môžem a urobím. Ešte niečo. Inga bude nateraz mojou jedinou kráľovnou. Lana bude odteraz jej dcérou. Aj tak mám pocit, že má na ňu oveľa lepší vplyv ako ty.“

Kráľ neskrýva svoje pohrdanie. Je nahnevaný, ale hnev nie je jediné, čo ho naplňa. Chce byť vecný a spravodlivý, aj keď je to v niektorých prípadoch mimoriadne náročné.

„Pane, ak môžem vedieť, aké bolo jej pôvodné povolanie?“ pýta sa Monna.

„Prostitútka. Žena na všetko, ak mi rozumieš.“

„Dostala sa odtiaľ až na vrch, až k tebe.“

„Poznala ľudí. Všetkých. A poznali ju. Všetci.“

„Tomu úplne nerozumiem.“

„To buď rada. Každopádne, možno sa k svojmu povolaniu vráti, ale len v tejto cele.“

Všetci očakávajú, čo povie Lana, dcéra kráľovnej Marleny a po novom už dcéra kráľovnej Ingy. Minimálne dovtedy, kým sa neroznesú novinky medzi ostatnými. Lana je však ticho. Až netycky ticho.

„Čo si o tom myslíš, Lana?“

„Nechcem tu byť. Chcem odtiaľto odísť.“

„Dievčatko moje,“ ozyva sa Marlena, „zober ma so sebou. Toto nie je miesto pre mňa.“

„Nemôžem.“

Kráľ, Inga, dokonca aj Lana a všetci čo prišli s kráľom odchádzajú. Pri spútaní Marlene je len Monna, ktorej sa nechce ísť preč. Ešte nie.

„Prečo tu ostávaš? Nevidíš, čo sa mi stalo? Čo si mi spôsobila?“

„Stále mám ten nôž.“

„Na povrazy. Výborne. Začni tu na ruke.“

„Nechcem ťa vyslobodiť. Chcem ti dať ponuku. Veľmi dobrú.“

„Tak maličká má pre mňa ponuky. Tak počúvam. Ach, ja úbohá, poviadaná a slabá, zmiluj sa.“

„Chceš počuť, čo ti chcem povedať, alebo nie?“

„Tak hovor.“

„Ešte raz sa zapletieš do života mne, Kadarovi alebo komukolvek, na kom mi záleží, a podrežem ťa.“

„Mačička má pazúriky. To sa mi páči.“

„Nie som mačička, ale viem zabiť človeka a nemám s tým problém. Viem, aký máš strach. Bojíš sa smrti, opovrhnutia, ďalšieho poníženia. Aj toho, že pre Lanu neznamenáš vôbec nič.“

„Ty vieš všetko. Gratulujem, maličká. A teraz sa choď hrať.“

Monna je teraz ten najviac prekvapený človek v celom Kariene. Vypočúvala väzňa, zatiaľ čo teraz je sama väzňom. Z dôvodu, ktorému nechápe, vidí svoje telo odchádzať.

Dotýka sa vlastných rúk. Cíti, že to nie sú jej ruky. Ani jej tvár. Niečo sa zmenilo a nerozumie presne čo.

K cele prichádza jeden zo strážnikov a pomaly sa dotýka vonkajšej časti mreží.

14. kapitola: Strážnik

Monna je v tele kráľovnej Marleny a nachádza sa v cele. Je to pre ňu zvláštne. Strážnik, ktorý ide okolo, sa na ňu zvláštne pozerá. Monna očakáva, že ju osloví. Či už jej menom, alebo menom kráľovnej. Strážnik však len hľadá a po chvíli ide preč.

„Strážnik, pusti ma.“

Volá vydesená Monna a počuje, že nehovorí svojim prirodzeným hlasom.

„Možno ťa pustím a možno ťa nepustím.“

„Vieš, kto som?“

„Áno, viem. A nikto iný nevie, kto v skutočnosti si.“

„Ty si nejaký kúzelník?“

„Možno som a možno nie som.“

„Hovoríš v hádankách, tak určite budeš kúzelník. Dostaň ma von.“

„Môžem opakovať, že ťa možno pustím a možno nie.“

„Ako kráľovná ti to prikazujem.“

„Lenže ty nie si kráľovná. Si obyčajné dievča.“

„Zavolaj mi Kadara.“

„Ty mi chceš rozkazovať? Žiadneho Kadara nepoznám, ale keďže ho spomínaš, asi je to niekto, na kom ti veľmi záleží. To môžem ľahko využiť.“

„Pracuješ za peniaze.“

„Každý pracuje za peniaze a moc.“

Strážnik odchádza. Žiadne rozlúčenie, len strohý, jednoduchý odchod. Monna ostáva sama a jediné, čo môže, je držať sa mreží.

Uvažuje o tom, kto v skutočnosti je ten strážnik. Nepozná všetky dôležité postavy na hrade, môže len predpokladať. Ako však niekto dostal jej vedomie do úplne iného tela? A čo sa stalo s jej telom? Je tam ona sama? Alebo je v druhom tele myseľ kráľovnej? Alebo sú dve Monny? Ktorá je tá pravá a ktorá je

kópia? Túto a mnohé ďalšie otázky si kladie viac, ako tú najdôležitejšiu. Ako sa dostať von.

Počas uvažovania sa začala zamýšľať aj nad Kadarom. On ju pozná lepšie ako ostatní. Ostáva jedinou nádejou. Čo ak zistí, že pravá Monna je vo väzení? Ako to zistí? A čo urobí s tou myslou v tele jeho priateľky?

15. kapitola: Posedenie na Slnku

Kráľ si sadá do svojho pohodlného kresla, ktoré je na čerstvom vzduchu v malej záhrade. Okolo neho sú ďalšie kreslá, i keď trochu menšie. Všetky z nich sú prázdne. Sleduje prírodu, vtáčiky spievajúce svoje úplne obyčajné melódie. Má pocit, že dnes ho už nič neprekvapí. Vidí to nové dievča, ako sa rozpráva so strážcami a nevenuje tomu veľkú pozornosť. Má ešte jeden pocit. Taký, že každý vie presne čo sa má teraz robiť, ale nikto mu nedáva nič vedieť. Je kráľ, ale vidí, ako jeho dôležitosť klesá. Nikto si neprichádza po rozkazy či po radu. Ani pochlebovači nechcú vymeniť svoje slová za nejakú výhodu. V svojej podstate je sám.

„Lana, dcérenka, pod' ku mne.“

Kráľ volá na svoju dcéru, ale tá prichádza k nemu len veľmi pomaly, neisto. Sadá si na zem, vedľa kresiel.

„Prečo si nesadneš do kresla?“

„Žiadne nie je moje.“

„Ale to vieš, že je. Vyber si ktorékoľvek. Alebo vieš čo? Vyber si najbližšie pri mne.“

Lana si sadá a tvári sa, že je pre ňu to kreslo príliš veľké. Necíti sa v ňom pohodlne, alebo to minimálne dobre hrá.

„Rozprávaj.“

„Neviem čo rozprávať.“

„To je jedno. Hlavne niečo rozprávaj. Aby nebolo ticho.“

„Bojím sa.“

„Nemáš sa čoho báť. Si doma.“

„Môj dom je moja izba. Mama ma neukazovala svetu. Cítim sa nepríjemne.“

„Ostaň pri mne. Nikto iný mi nezostal.“

„Ostala Inga.“

„Teraz tvoj kráľ a hlavne tvoj otec chce, aby si bola pri ňom. Rozprávaj sa so mnou, Lana. Služobníctvo pripravuje pohreb, kat si brúsi sekeru a ja vôbec neviem, čo sa bude diať.“

„Vďaka mame mám novú kamarátku. Mama je vo väzení a bude tam naveky.“

„To je hra osudu. Veľmi zvláštna. Mala všetko a nemá nič. Tvoja matka je veľmi zvláštna žena. Všetky tie jej vtípky a úskoky. Nikdy si ju nikto nepomýli s iným človekom, ani za tisíc rokov.“

„Som rada, že mám kamarátku.“

„A čo robí tá tvoja kamarátka?“

„Rozpráva sa so strážnikom.“

„Povedal by som, že s tebou si môže povedať viac ako so strážnikom. Ale asi znovu niečomu nerozumiem. Svet je celý naruby. A čo ten chlapec?“

„Je milý.“

„A šikovný. Takých potrebujeme. Možno pozná niekoho, kto bude pre teba ideálny.“

„Ja ho nepoznám a vidím, že miluje Monnu a nie mňa.“

„A čo chceš, aby som s tým práve ja urobil?“

„Neviem, asi nič.“

„Tvoja mama by dokázala uvrhnúť do väzenia jedného z dvojice, len aby ten druhý vymenil svoju lásku za niekoho iného.“

Lana si všima, že Kadar, ktorý bol pravdepodobne už chvíľu vedľa nich, všetko počul a odchádza.

„Počul nás.“

„Kto? Ten chlapec? Nič tajné sme nerozprávali.“

„Ale on uteká preč. Ponáhla sa.“

„Všetci mladí sa niekam ponáhľajú. Ty si mladá, ale stále niekde zalezená. Keby si bola viac von, poriadne by si sa ponáhľala aj ty. Zavolám ho.“

Kráľ volá na strážce, aby mu priviedli Kadara. Poslúchajú ho. Mladík sa nebráni, ale je samozrejme prekvapený, prečo ho k sebe volá kráľ.

„Máš naponáhlo, mladý muž. Kam sa tak ponáhľáš?“

„Chcem si niečo overiť. A je to súrne.“

„V tom prípade dovoľ, aby som ti pomohol.“

„Nemáte mi ako pomôcť, vaše veličenstvo, kým nezistím, kde je pravda.“

„Vôbec neviem, o čom hovoríš.“

„O nej!“

Kadar ukazuje na dievča, ktoré má rád. Na Monnu. Pozerá sa však na ňu s pohrdaním, čo si Lana okamžite všima.

„Čo s ňou?“

„Asi viem, čo sa deje.“ Hovorí Lana a šepká kráľovi niečo do ucha. Zároveň dáva signál Kadarovi, aby išiel tam, kde potrebuje.

„Ako to myslíš, Lana?“ Pýta sa kráľ. Lana mu všetko ešte raz vysvetľuje. Tak, aby ich nikto nepočul.

16. kapitola: Mladík a kráľovná

Kadar sa čoraz lepšie orientuje v hrade. Rýchlo sa dostáva do väzenia, kde je uväznená žena.

„Povedz mi pravdu.“

„Akú pravdu?“

„O Aringolde. O tom, ktorému si pomáhala minulé leto v predaji šperkov. Máš ho ešte rada?“

„Nikdy som v Aringolde nebola.“

„Prvou otázkou si prešla. Teraz mi povedz, v ktorom meste si pomáhala predávať šperky.“

„Ty mi neveríš?“

„Zisťujem, kto si. Kto naozaj si.“

„Som Monna. Kto by som mala byť?“

„Ako sa volajú tvoji rodičia?“

„Ak si myslíš, že si vtipný, tak sa mýliš.“

„Povedz mi ako sa volajú tvoji rodičia a ja ťa dostanem von.“

„Nepýtal by si sa na takúto otázku, ale niečo ťa trápi. Chceš si jednoducho pohovoriť. Tak si sadni, ja nikam neodídem. A vieš čo? Ty nie si Kadar. Ten by sa ma na nič takéto nepýtal.“

„Takže priznávaš, že nie si Monna?“

„Priznávam, že som Monna. Vidíš ma? Som to ja. Ale ty nie si Kadar, tak ma nemôžeš poznať.“

„Keby si bola Monna, tak mi jednoducho povieš meno svojich rodičov. Ale ty to nepovieš. A vyhovuje ti, že si tu uzamknutá. Tvoj plán je totiž úplne iný. Niečo máš za lubom. Vyzeráš ako kráľovná Marlena, rozprávaš ako ona a nevieš tie veci, ktoré by Monna mala vedieť.“

„Ale ja vyzerám ako Marlena, ale som Monna. A neviem, kto si ty. Povedz mi meno svojich rodičov. A povedz mi, odkiaľ pochádza tvoj otec.“

„Som synom Ranina, pisára. Moja mama bola Ariena.“

„Nehovoriš pravdu. Ariena bola moja mama. Kadar, si to naozaj ty?“

„Som. Čo sa ti stalo? Prečo si v tele kráľovnej?“

„Strážnik je nejaký čarodejník. Vymenil nás. Neviem ako.“

„Tvoje telo je vonku, rozpráva sa so strážnikmi.“

„Dostaneš ma von?“

„Skúsím. Možno sú tu niekde kľúče.“

„Pochybujem. Kráľovná sa určite ubezpečila, že sa nedostanem von tak jednoducho. Možno bude v mojom veku naveky a ja budem naveky v žalári. A tá Lana bude na strane kráľovnej.“

„Jedno mi povedz. Prečo si mi nechcela povedať meno tvojich rodičov?“

„Bojím sa toho strážnika alebo kto to vlastne je. Cítim z toho človeka zvláštnu energiu a chcela som si byť istá. Ak môže

niekto vymeniť mňa za kráľovnú, tak môže vymeniť aj teba za niekoho úplne iného.“

„Ten niekto je spojenec kráľovnej. Alebo skôr niekto, kto pre ňu pracuje. A môže pracovať aj pre nás, ak ho k tomu nejako donútim alebo ho presvedčím.“

Zatiaľ čo sa dvojica rozpráva, ten istý strážnik prechádza okolo a počúva, o čom diskutuje Monna s Kadarom. Následne prechádza popri nich, ale nevšíma si ich. Kadarovi je to podozrivé, ale na nič nečaká a okamžite ho oslovuje.

„Vieš nám pomôcť? Urobíme, čo budeš chcieť. Pomôž nám. Prosím.“

„Len ty vieš pomôcť. Daj jej bozk z pravej lásky a okamžite nastane zmena. Pustím ťa za ňou.“

Strážnik otvára mrežu a sleduje, ako sa Kadar okamžite vrhá k Monne v tele kráľovnej. Objíma ju a dáva jej krásny bozk.

Skutočná zmena sa naozaj koná. Odrazu je Monna v tele kráľovnej v objatí s Kadarom v tele strážnika. Niekto, kto získal mladé Kadarovo telo zatiaľ zamkol jediný vchod a škodoradostne odchádza.

Kadara ani Monnu nikdy nenapadlo, že sa ocitnú spolu v cele. On vyzerá inak, ona vyzerá tiež inak a ich telá môžu byť skutočne kdekoľvek a robiť čo len budú chcieť.

„Ten strážnik klamal.“

„To viem teraz aj ja. Čo budeme robiť?“ Pýta sa Kadar a s pohybmi, na ktoré nie je zvyknutý, sa snaží otvoriť celu.